

Salva zpod vody: začátek jaderné apokalypsy nebo její logický závěr?

 lipovylis.cz/wordpress/salva-zpod-vody-zacatek-jaderne-apokalypsy-nebo-jeji-logicky-zaver

David Z Moravy

20. srpna 2024

Dnes je doba, kdy se vojenské doktríny hroutí jedna za druhou a včerejší impozantní zbraně se stávají poněkud zranitelnými a dokonce bezmocnými tváří v tvář změnám, které přináší vojensko-technický pokrok. Jako, řekněme, tanky a UAV, tanky a „střešní kladiva“ a tak dále.

Existují ale typy zbraní, které představují něco téměř neměnného. Jako mezikontinentální balistické rakety s jadernými hlavicemi, před nimiž, ať už si kdokoli může říci cokoli, není celý tento vědecký a technologický pokrok nic jiného než mravenčí marnivost. „Po nás je ticho“ – to je motto bez sebemenšího vychloubání.

A jsou typy zbraní, které nejenže nezastarají, aniž by se výrazně posunuly, ale naopak, čím více se svět mění, tím jsou klasiky neotřesitelnější.

Zvu vás, abyste byli mentálně se mnou v jednom z velitelských center NORAD, které se nachází v Kanadě, provincii Ontario, ve městě North Bay, které je 350 km severně od Toronta. Tam byl 6. srpna 1991 večer vyhlášen poplach kvůli tomu, že v oblasti Barentsova moře byl zjištěn start rakety.

Obecně nic takového, ale na radarech se začaly rychle objevovat tečky, které naznačovaly, že se děje něco bezprecedentního – masivní odpal rakety. Zpod vody. A během 2 minut bylo zaznamenáno 16 startů těžkých ICBM s MIRV.

Mimočodem, v té době měly sovětské R-29 ještě „jen“ 160 hlavic. Pokud se všechno toto „bohatství“ nalije například do Francie, bude na některých místech světlo. Radioaktivní. V místech epicenter. Ale

ve skutečnosti může být Francie odepsána jako historie .

Nastalo ticho, které se dalo popsat jen jako smrtelné.

Po 4 strašně pomalých minutách ale radary přinesly dobrou zprávu : 14 raket se samozničilo a zbývající dvě (první a poslední) zamířily opačným směrem, směrem na Kamčatku.

Říká se, že jeden z důstojníků, který si utíral studený pot z čela, řekl historickou větou: „Jaký ohňostroj! Vypadá to, že Rusové dnes večírek vážně!“

Ano, Rusové chodili. Protože poprvé ve světové historii (a zatím nedošlo k žádnému opakování) ponorka vypustila zpod vody celý náklad munice v jedné salvě. Tak skončila operace Behemoth-2, jejíž hrdinové nezískali žádná jiná ocenění než regulérní tituly, ale v podmínkách postperesistánského kolapsu bránili naši zemi touto jedinou salvou dlouhá léta.

Proč Behemoth-2? No, jen první zatracená věc, “Behemoth”, jako obvykle, vyšel hrudkovitý.

v námořnictvu Obecně to tehdy bylo víc než těžké. Na jedné straně Gorbačovem vyhlášená „glasnost“ (ať je zatracen na věky věků), která spočívala v sebemrškačství a sebeponižování všeho bez výjimky, od chůvy v dětském pokoji po admirála a maršála, na druhé straně zahraniční politika, v důsledku čehož došlo ke globální redukci ozbrojených sil SSSR, v důsledku čehož mnozí utrpěli, včetně vašeho protějšku, mám na mysli autora.

Ale myslím, že si všichni pamatujete, jak a čím tehdy zalévali armádu a námořnictvo. Ano, bylo tam hodně excesů, ale... bylo tam dost nuancí.

Z memoárů posledního vrchního velitele námořnictva SSSR, admirála flotily Chernavina:

„Máme několik expertů z námořnictva, kteří, zvláště na začátku perestrojky, ve všech televizních pořadech říkali, že naše ponorky jsou špatné, americké dobré, že je potřeba nestavět, ale sednout si a přemýšlet, o všem rozhodovat a teprve pak stavět... Během perestrojky jsme měli odpadlíky, kteří v televizi mluvili o tom, jak špatné jsou naše ponorky, jak jsou monitorovány, jak jsou tyto lodě pouze cíle, neměly se vůbec stavět, jak špatné věci jsou v našich Námořnictvo a jak dobří jsou Američané atd.

Na veřejnost to udělalo negativní dojem. Mezi nimi byli dva ponorky. Psali články o lodích a vystupovali v televizi. Naše čluny nemají vojenský význam, jsou hlučné, posádky jsou špatné, velitelé jsou špatní, nejvyšší vedení ničemu nerozumí. A proto se ke každé lodi drží americká loď a sleduje ji a opouští ji pouze při návratu na základnu.“

Mezitím úspěch K-140, kdy na podzim roku 1969 člun pod velením kapitána druhořadého Beketova vypustil osm raket v jedné salvě, do té chvíle nikdo nezopakoval.

K-140

Ale i na tento úspěch se jim podařilo vrhnout bahno a zuřivě dokazovat, že takový start byl nehodou, a proto nemá cenu vážně počítat s podmořskými silami.

Dnes to všechno samozřejmě vypadá jako takový nesmysl, protože jaký má smysl vyzbrojit člun 16 a více raketami, když podle „odborníků“ může vystřelit maximálně dvě nebo tři rakety? A tohohle hodně a vkusně ohradili. Země, která pod vlivem západní demokracie vypadla z kolejí, je děsivá.

Obecně vzato, vypuštění rakety, a zvláště více než jedné, je pro ponořenou loď náročný proces. Loď se musí pohybovat v jedné přesně stanovené hloubce a určitou rychlostí. Tyto parametry jsou u každé lodi individuální, ale v průměru se jedná o hloubku 40-60 metrů a rychlost maximálně 5 uzlů.

Po startu nastává teplo pro specialisty z Warhead-5, kteří jsou povinni zajistit udržení hmotnosti člunu po odpálení raket plněním příslušných balastních nádrží vodou. Pokud to uděláte nesprávně, loď buď „selže“ do hlubin, nebo bude vyvržena na hladinu. Automatizace každopádně přestane odpalovat střely, proto je důležité, aby hmotnost odpalovací střely byla nahrazena stejnou hmotností mořské vody.

Kromě hmotnosti na loď působí také různé dynamické zátěžové impulsy od vypouštěných raket. Těmto zatížením se musí čelit chodem kormidel, ale impulsy mohou způsobit, že loď v „koridoru“ rozkmitá.

Obecně: hromadné odpalování raket je velmi složitá záležitost, vyžadující jak precizní obsluhu automatiky, tak vycvičenou a vycvičenou posádku.

Existují však další aspekty, které mohou takový úkol znemožnit. Například, jak se to stalo během první operace Behemoth. Pro salvu byl vybrán člun K-84 (Jekatěrinburg) projektu 667BDRM s veškerou municí a v prosinci 1989 se pokusili provést takový úkol, jako je odpálení salvy všech raket na podmíněný cíl na Kamčatce.

K-84 zaplnilo více než 50 námořních důstojníků, kteří se rozhodli jít a sbírat rozkazy „pro úspěšné dokončení mise zvláštní důležitosti“. Pravidla hry byla tehdy jiná, ne jako teď. V důsledku toho obrovské množství různých velitelů (prý bylo jen pět štábních politických pracovníků) vytvářelo nervozitu a napjatou atmosféru, v důsledku čehož posádka misi selhala.

Bylo odpáleno pět střel, poté člun opustil odpalovací chodbu do hlubin, v důsledku čehož tlak rozdrtil šestou střelu. Došlo k poruše v automatizaci, pak nebyly zajištěny všechny procesy. Posádka se pokusila zasáhnout do chodu automatiky, v důsledku čehož bylo natáčení zrušeno.

Poté následovala dvouletá příprava na operaci Behemoth-2. Černavin tímto úkolem pověřil nejnovější člun K-407 (Novomoskovsk), kterému velel kapitán druhé hodnosti Egorov.

Výkon posádky této lodi rozhodně stojí za zveřejnění podrobného příběhu na našich stránkách, protože právě teď, po tolika letech, přichází plné pochopení toho, co tito námořníci dělali.

Chytrý Egorov během dvou let proměnil svou posádku ve skvěle vyladěný bojový mechanismus, nejen provádějící rutinní akce, ale schopný vyřešit jakýkoli (nebo téměř jakýkoli) problém, který se objevil během přípravy na salvu.

Zde musíte pochopit, že taková věc, jako je ruční ovládání při podvodní salvě, je nemyslitelný luxus. Člověk je příliš svévolný tvor přírody, a proto může udělat chybu, která se dnes běžně nazývá „lidský faktor“, a narušit dokončení úkolu. Spouštění je tedy řízeno automatizací a počítači. Ano, jsou také náchylní k selhání, ale ne stejným způsobem jako lidé.

Počítač je schopen velmi rychle předvídat nerovnováhu sil, ke které dochází při startu a působí na loď, a vypočítat všechny možné typy kompenzace, které je vydává na centrální řídicí stanoviště ve formě příkazů. Pak ale přichází na řadu práce posádky.

Kompenzační práce je obecně mistrovským dílem prováděným specialisty. Abyste to ocenili, stačí si osahat pracovní řád.

Tady se člun pohybuje v chodbě, zazní povel ke spuštění. A práce začíná:

- jsou otevřeny kryty poklopů odpalovacích sil. Voděodolnost se okamžitě zvyšuje, pro udržení rychlosti musíte zvýšit rychlost;
- doly se začínají plnit vodou. Všech 16 najednou. Člun okamžitě začíná zvyšovat svoji hmotnost jedna střela R-29D váží 33,3 tuny! 16 raket – tedy téměř 533 tun! To znamená, že práce začínají ve stoce, která musí těchto 533 tun kompenzovat foukáním balastu. Navíc to musí být provedeno tak, aby loď rozhodně neopustila startovací koridor, jinak automatika zablokuje start;
- starty začaly. Každá raketa vycházející ze sila odlehčí loď o 33,3 tuny. Zpětná práce začíná nabírat zátěž, aby udržela loď v koridoru;
- vycházející raketa dává určitý tlak na loď do hloubky a tento impuls je také nutné kompenzovat, aby loď nepropadla a neopustila koridor.

Ukazuje se, že naši tak těžkou práci dokázali, ale co Američané?

Americká armáda má systém suchého startu, který je poněkud odlišný od našeho. Bylo to dáno především tím, že Spojené státy byly výrazně před SSSR ve vývoji motorů na tuhá paliva pro rakety. Ano, naši chemici byli pozadu, ale byly tam rakety. Problém bylo možné vyřešit vynalezením konceptu továrního balení komponentů kapalného raketového paliva do ampulí vhodných pro skladování a pohyb o nic horší než americké kontejnery na tuhá paliva.

Obecně je více propagován americký systém odpalovacích trubic. Američané to vždy uměli lépe než kdokoli jiný na této planetě. Má „mokrý“ nebo „suchý“ start nějakou výhodu? Téměř žádný. Odpůrci naší metody tvrdí, že „mokrý start“ je hlučnější, protože je nutné naplnit odpalovací nádobu vodou. Je to velmi kontroverzní, protože PO startu dělají američtí námořníci přesně to samé: naplní si potrubí

vodou. A samotný „suchý“ start není tišší než to, zda byla raketa vymrštěna párou nebo stlačeným vzduchem. Takže systémy lze považovat za téměř identické z hlediska účinnosti.

Proč se ale Američané nepokusili zvládnout techniku salvy? Možná to souvisí s tisíci instrukcemi, které zatěžují jejich ozbrojené síly. Američané se obecně neradi ocitají na pokraji rizika; bezpečnostní opatření přijali na absolutní úrovni, což, přiznejme si, v Afghánistánu moc nepomohlo.

Jaký je zde smysl a proč celý ten příběh, na to se nyní podíváme.

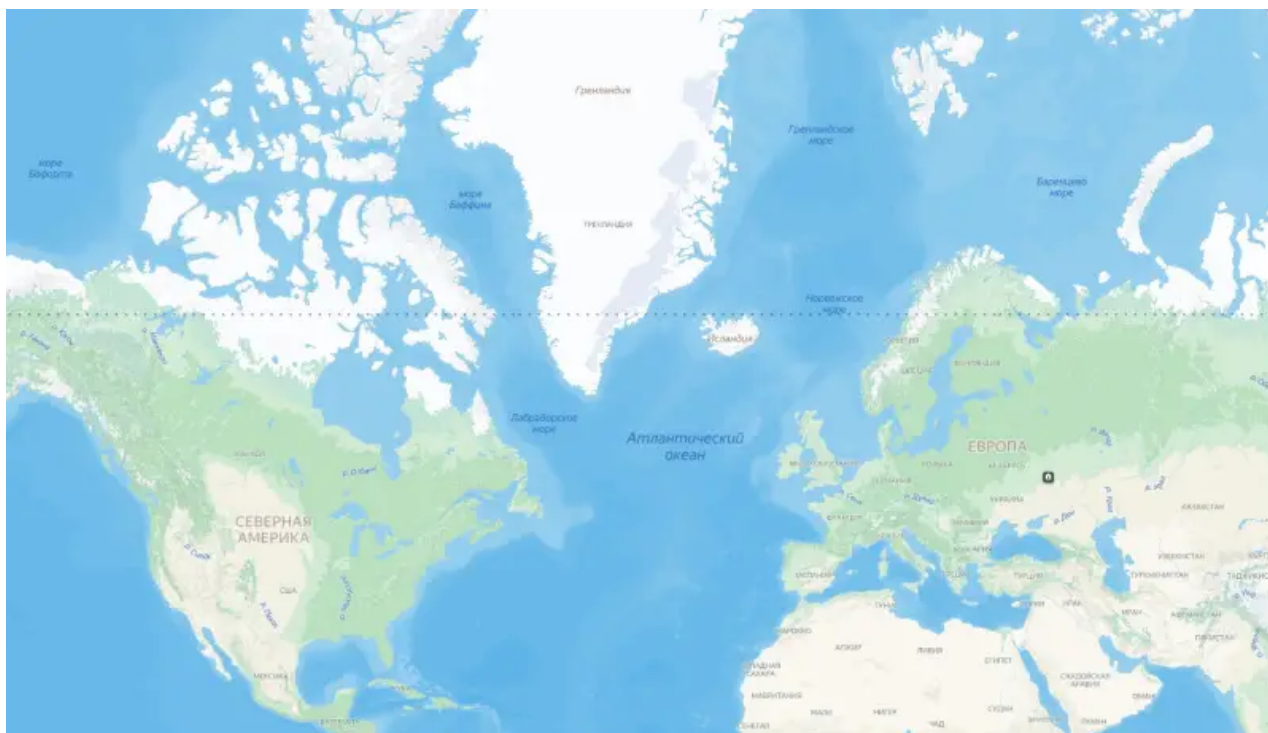
Modernita, která začala teprve před několika lety, není příliš příjemná. Především proto, že vědecký a technologický pokrok šel trochu jinak, než se předpokládalo, a místo laserů, railgunů a blasterů se objevily levné UAV schopné projít protivzdušnou obranou a dopravit do infrastruktury špendlík. Sto. tisíc. Spálit nádrž. Samohybná děla. Deset tanků. Sto tanků. A tak dále.

Rusko a po něm Írán úspěšně testovaly tento typ bojových operací, jako je přetížení systému protivzdušné obrany nepřítele masivní salvou se smíšenou škálou zbraní: drony , řízené střely, balistické střely. A docela úspěšně to otestovali.

Zvláště luxusně se zde ukázal Írán. Tento jejich útok, kdy ultramoderní rakety létaly v zástupu často falešných cílů a každá jedna (i když jich bylo jen pár) zasáhla cíle, se stane klasikou. Něco takového jsme také použili, ale dat je mnohem méně, takže ať se vedení ujme Írán, zvláště když toho spustili hodně najednou.

Nyní znovu navštívíme nějaké velitelské centrum NVD, americký systém protiraketové obrany, bez ohledu na to, který z nich. Věci se tam tolik nezměnily; data z radarů, satelitů, průzkumných letadel a tak dále proudí stále stejným způsobem. Podstata je stejná – rychle sledovat odpálení rakety a provést nezbytná opatření.

Tady je mapa.

Zírají na něco podobného, jen jsou na něm vyznačena naše odpalovací sila na Uralu a letadla strategického letectví na pár letištích. Obecně se Spojené státy od začátku zabydlely celkem dobře: prakticky tam nejsou žádní sousedé, dva oceány, prakticky se k nim nelze přiblížit. Ano, koneckonců, když se objevují nepříjemné věci, nyní stojí za to podívat se na ruské lodě. Dává to smysl, zvláště v Pacifiku.

Hypoteticky zvažujeme možnost, že budeme muset rozpoutat právě tu akci, kterou nikdo nechce, ale jsou situace, kdy už se netrefit nejde.

Podzemní odpalovače min.

Ano, poklopy se otevřou a rakety vybuchnou k obloze. Klady: nejzranitelnější úsek trajektorie, urychlovací úsek, střely překonávají své území, aniž by je měl nepřítel šanci zničit. Nevýhody – letět 9 000 km, to znamená, že nepřátelské počítače budou schopny vypočítat zachycení a zaměřit antirakety. Ano, moderní ICBM kromě 6-10 hlavic nese i hromadu odpadků, které po výstřelu začnou oblbovat balistické počítače a dokonce rušit moduly. Opravdu, proč ztrácet čas maličkostmi, když mluvíme o demolici kontinentu?

Mobilní pouštěče.

V principu je vše při starém, jen nepřítel nemusí znát místo, odkud raketa vystřelí. Ale po startu to vyjde najevo a vše bude stejné jako u běžné rakety.

Na základě letectví.

Je jasné, že nemáme letadlo, které by Bulavu vážící 37 tun někam zatáhlo. Hlavní zbraní strategických letadel jsou řízené střely, a to dalekonosné. Ale to není o nic méně nepříjemná zbraň, protože může nést speciální hlavici a dělá to docela dobře.

Ano, letadla se také velmi snadno sledují, a to od okamžiku, kdy jedou, jak ukázali Ukrajinci. Ale je velmi obtížné je sestřelit, když létají nad jejich územím. Stratégové se proto vydají buď na sever, kde bude jejich chycení něco jiného, nebo na východ k Tichému oceánu. Tam je to samozřejmě složitější, protože vzdálenosti jsou obrovské, ale jsou vidět a letadla se dají potkat, jakmile půjdou (pokud vyjedou) mimo dosah naší PVO (skromný na evropské standardy), pak je mohou splnit letadla jak z Aljašky, tak z letadlových lodí dále na jih.

Ale řízené střely dlouhého doletu jsou nepříjemné. Ano, všechny jsou podzvukové, jinak by neuletěly několik tisíc kilometrů, snáze je zachytí stejná letadla a systémy protivzdušné obrany, ale stále mohou hrát svou roli ve společné věci.

ponorky.

Ale opravdu, kde jsou ponorky? Vlastně někde tam venku, pod vodou. Nikdo nemůže říct kde, protože je velmi obtížné odhalit ponorku na řekněme 178 684 000 km² Tichého oceánu. A pod oblastí – je to ještě komplikovanější a nemluvte o pátracích bójích a protiletadlových lodích, představte si, že oblast Tichého oceánu je „jen“ o 30 000 000 km² větší než CELÁ oblast země země.

Je to tu těžké pro satelity, je to tu těžké pro lodě a letadla jsou zde prakticky bezmocná. Nejsou to čtyřicátá léta minulého století, kdy letadlo skutečně „vidělo“ a loď „slyšela“ loď, jejíž hloubka ponoru nepřesahovala 100 metrů. „Borey“ běžně cestuje v hloubce 400 metrů a v případě potřeby může klesnout ještě dalších sto metrů.

A tady je velká otázka, co je efektivnější – strategický raketový letoun Tu-160, který svých 12 řízených střel odpálil z bezpečné vzdálenosti (naše však umí i z nebezpečné, to je fakt) 1000 km od Americké cíle, nebo se náhle objevily ve stejné vzdálenosti od břehů Spojených států „Baton“, neboli projekt 949 „Antey“, zrozený pod vodou s veškerou municí ze 72 „Calibers“? Odrazit bude mnohem obtížnější kvůli faktoru překvapení a kratší vzdálenosti.

No, salva. Mimochoodem, sedm Boreyů se rovná 112 raketám R-30 Bulava a minimálně 672 hlavicím. Maximum – 1120 hlavic. A – metoda salva.

Zdalo by se, jaký je v tom rozdíl?

Nejjednodušší experiment: vezměte do jedné ruky hrst malých kamínek a začněte je pomalu házet po druhé osobě. Jeden po druhém. Přirozeně některým uhne, něco z toho odhodí rukou a někdo ho praští do čela. Co když je celá hrstka na jeden zátať? Není tak snadné zasáhnout a uhnout.

Zde je zřejmé, že pro ICBM není vzdálenost v rámci letového dosahu příliš důležitým bodem, protože jí, střele, je jedno, zda stoupá do stratosféry 500 nebo 5 000 km od cíle a začíná zrychlovat a klesat od cíle. tam. Skvělým pomocníkem jsou také řízené střely, které dokážou docela dobře zatížit/ztenčit nepřátelský systém PVO. Ale salva mezikontinentálních balistických střel je ještě důležitější.

Letadla, síla, mobilní odpalovací zařízení, lodě – to vše jsou očekávané faktory, které lze sledovat od samého začátku konfliktu. Ponorky – ne. To není ovlivnitelný faktor, jediné, co Američané ještě mohou udělat, je konstatovat fakt přítomnosti našich člunů na základně nebo jejich nepřítomnosti. A pak – salva mezikontinentálních raket.

Střela je samozřejmě velmi zranitelná v počáteční části své dráhy. A přítomnost torpédoborce nebo fregaty se slušnou protivzdušnou obranou v oblasti 50-70 km od ponorky bude negovat snahy o odpálení raket.

Ale znovu se podíváme na miliony čtverečních kilometrů plochy oceánu a chápeme, že je velmi problematické přilepit nejen lodě, ale i sledovací zařízení. Proto program „Americký torpédoborec pro každou ruskou ponorku“ zůstane s největší pravděpodobností nerealizován. A systém protivzdušné obrany se opět pokusí zachytit ruské hlavice. A přiznejme si to, v USA to nic není. Prakticky neexistuje. A veškerá naděje je v protiraketovém systému, který tam je, ale velká otázka zde zní: vypořádá se NMD s věcmi, jako je hromadné odpalování v íránském stylu? Kdy poletí všechno, co se může dostat do Spojených států?

O plných schopnostech amerického systému protiraketové obrany stojí za to mluvit samostatně, zejména proto, že ve světle nedávných událostí je o čem mluvit. Jsem si jist, že dnes ve Spojených státech analytici (nikoli gaučáci) také sedí a zvažují, co se stane, pokud bude proveden masivní útok na Spojené státy a jak účinný bude systém národní protiraketové obrany.

Údaje získané z Izraele jasně ukazují, že to bude velmi obtížné. Když ve vlnách přicházejí různé nosiče, od UAV po ICBM, jakýkoli systém protivzdušné obrany / protiraketové obrany se dříve nebo později utopí v informacích přicházejících z sledovacích systémů a odpalovací zařízení budou vyžadovat dobíjení.

Odkud budou UAV pocházet, ptáte se správně? No, pokud naše rakety přilétají ze severu, západu a východu, pak sám Bůh nařídil, aby byly drony odpáleny z jihu. Z oblasti Mexického zálivu, kde se zdá, že stále máme přátele. Například Nikaragua. Nebo ze stran lodí na hromadný náklad pod nějakou záludnou vlajkou. Nebo s ukrajinštinou. Jak obtížné je nainstalovat stojany „Shahed“ do nákladového prostoru a ve správnou chvíli zvednout mrak do vzduchu? A ať se tam zblázní počítače, které kalkulují, kdo je napřed.

Malý Izrael, země s výbornou elektronikou a vlastními zbraněmi, kterou neváhají koupit ani Spojené státy, podporovaná letadly z leteckých základen a plovoucího letiště a protiletadlovými střelami z území jiných zemí, by mohla nedělat nic s íránským cloudem. Přesněji bych mohl, ale ne úplně tak, jak bych chtěl.

Budou Spojené státy schopny přesně bránit své území, které se rovná 445 izraelským územím? Budeme o tom diskutovat v příštím článku, bude tam mnoho zajímavých postav.

Mnoho lidí včera říkalo, že jsme obklíčeni, pod bloádou. Obklopen. Skvělé, to znamená, že můžete útočit naprosto jakýmkoliv směrem. Ve skutečnosti se samotné Spojené státy, navzdory své flotile,

letectví a armádě, mohly snadno ocitnout v obklíčení. Minimálně ze severu a východu, ale bylo by fajn propojit i jih. To je ale více práce pro diplomaty.

Ano, svět nestojí na místě, zvláště válka. Celá otázka je, kdo dokáže rychle najít odpovědi na otázky, které si dnes klade náš život. Kdo jde vpřed a kdo si zkouší roli dohánět.

Pokud v kontextu není tak důležité, kdo Apokalypsu začíná, důležitější je, kdo ji ukončí. Na jeden doušek zpod vody také.

Continue Reading

[Previous Prostě lidé jako blízka budoucnost západní společnosti, západní armády.](#)